

5477 2den Beh. af Lovf. om Lønn. f. forstf. u. Suitsim. hørende Emb. og Bestillingsm. 5478

forholdsviis let, men som efter Alt, hvad jeg har kunnet bringe i Erfaring, netop for de Paagjældende har en ganske særegen Betydning. Naar jeg siger, at denne Pensionsskyldighed falder for Staten forholdsviis let, saa bruger jeg dette Udtryk, fordi jeg tror, at det skal erkjendes, at det er et mærkeligt Forhold, som her viser sig, naar man spørger om Gjennemsnitsalderen, ved hvilken Pensioneringen finder Sted for vedkommende Embedslæger. Jeg har for at undersøge Beskaffenheden af den Byrde, som ved den hidtil værende Ordning i saa Henseende er falden paa Statskassen med Hensyn til Distriktslæger, ladet foretage en Dypgjørelse over de Tilfælde, hvor Distriktslæger i Kongeriget ere pensionerede i Perioden fra 5te Januar 1851 til 20de Januar 1871. Der har i den Tid været 26 Pensionstilfælde, og Gjennemsnitsalderen har været det 67de Aldersaar. Jeg tror ikke, at man skal finde mange offentlige Statsstyrelsesgrenene, hvor Pensioneringen indtræder saa sent. Men netop for Distriktslægen, som jo saa ofte skal udsætte sit Liv, f. Ex. naar en Epidemi udbryder, netop for ham har det sin store Betydning, at han veed, at naar han pludselig skal falde fra, er hans Enke berettiget til Pension. Det er en Kjendsgjerning, at der sættes en ganske særegen Pris netop mellem Lægerne paa den faste Ansættelse og den dermed forbundne Afgang til Pension for den Paagjældende og for hans Enke. Derfor kan jeg ikke Andet end paastaa, at det ærede Udvalg i Principet har taget Hensyn til de Bemærkninger, som jeg efter Evne gjorde gjældende i den som sagt for mig forholdsviis korte Conference, som jeg havde den Ære at have med Udvalget. Derimod kan jeg jo ikke andet end beklage, at de Sætter, som ere foreslaaede, indeholde saa betydelige Nedsættelser i Sammenligning med de nugjældende, og jeg kan ikke andet end haabe, at naar vi isøvrigt maatte blive enige, maatte vi ved en Conference ogsaa kunne blive enige om at stille de paagjældende

Stifts- og Landfysici og Distriktslæger noget bedre. Det er ikke store Fordringer, jeg i saa Henseende skal gjøre; men jeg tillader mig blot at nævne, at ved Forslaget om Maximalsatsen under Nr. 5 til § 9 har det ærede Udvalg ikke blot bortkastet ethvert Hensyn til Sædtillæget, men tillige foreslaaet en Nedsættelse under den i den tidligere Lovgivning fastsatte Maximalsats. I Loven af 19de Februar 1861 var det nemlig i § 21 bestemt, at Stifts- og Landfysici lønnes hver med 700 Rd. aarlig, hvorhos der for hver 5 Aars Tjeneste tilstaas dem et Tillæg af 200 Rd. aarlig, dog at Lønnen ikke kan overstige 1,400 Rd.; dertil er nu senere kommet Sædtillæget. Nu gaar det ærede Udvalgs Forslag ud paa, ikke blot at med Hensyn til Slutningslønnens fastsættelse ethvert Hensyn til denne Afgang til Sædberegningens Indflydelse skal bortfalde, men at ogsaa den sidste Mulighed, at Lønnen efter en meget lang Tjenestetid skal kunne stige til 1,400 Rd., ligeledes skal falde bort. Dette forekommer mig aabenbart at gaa videre; end der er tilstrækkelig begrundet ved en Revision, og jeg skulde ogsaa tage meget fejl, om den ærede Ordfører fremførte Noget til Begrundelse netop heraf. Hvis saa er, maa jeg i ethvert Tilfælde have overhørt det. Paa samme Maade forekommer det mig, at man ved Forslaget under Nr. 6 til § 10 er gaaet Distriktslægerne meget nær med Hensyn til den stærke Begrænsning af Tillægene. Jeg skal ingen Indsigelse gjøre med Hensyn til den Grændse, der er sat for det Høieste, der kan naas, nemlig 700 Rd., skjøndt jeg dog ikke kan undlade at fremhæve, at ogsaa her er ethvert Hensyn til Sædberegningen forsvundet. Ellers erkjendte den ærede Ordfører dog, at der maatte tages noget Hensyn dertil, f. Ex. 50 pCt, eller saa; men dette forsvinder her ganske. Til samme Tid ogsaa at indskrænke Tillægene til de 3 Gange 12 forekommer mig at være at gaa saavidt, at jeg ikke kan Andet end tro, at der paa dette Punkt